

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. O.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. KUZL-51044/2017, sp. zn. KUSP-51044/2017/DOP/Mu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 12. 2019, č. j. 72 A 29/2018 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Valašské Meziříčí, odbor přestupkový (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 16. 6. 2017, č. j. MěÚVM 56567/2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), rozhodl, že se žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky X, se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu označeným vozidlem spočívalo v jeho stání dne 13. 1. 2015 v čase nejméně od 11:25 hod. do 11:35 hod. v ulici Mostní v blízkosti domu č. p. 23 vpravo ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Křižná k centru města Valašské Meziříčí v úseku platnosti dopravní značky IP 13c „Parkoviště

s parkovacím automatem“ bez dokladu o zaplacení parkovacího poplatku viditelně umístěného ve vozidle. Za to správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] K odvolání žalobce změnil žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že jeho výrok doplnil o údaj, že popsaným „*jednáním byly naplněny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona.*“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl výše označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud shledal nedůvodnými všechny žalobní námitky. Nepřisvědčil žalobci, že byl uznán vinným z jednání (neumístění dokladu o zaplacení parkovného ve vozidle), které není protiprávní, ani že se dozvěděl, jaké jednání je mu kladeno za vinu teprve z napadeného rozhodnutí, a nemohl se tudíž hájit. Krajský soud nesouhlasil ani s tvrzením, že správní orgán prvního stupně žalobce nevyrozuměl o odložení věci (o přestupku) usnesením a že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je po jeho doplnění žalovaným nesrozumitelný. Za neopodstatněnou považoval krajský soud i žalobní argumentaci o zániku žalobcovy odpovědnosti za správní delikt podle § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ani pro to, že novela zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 183/2017 Sb. přejmenovala dosavadní správní delikt na přestupek provozovatele vozidla. Vadou napadeného rozhodnutí nebyla ani skutečnost, že správní orgány nepřistoupily k mimořádnému snížení výměry pokuty. Nebyly zde totiž žádné specifické okolnosti případu, které by tento postup odůvodňovaly a správní orgány současně pokutu uložily na samé spodní hranici zákonného rozmezí. K pochybení nedošlo ani ve výroku o sankci, který obsahoval údaj, že se pokuta ukládá podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou, že správní orgány nepostavily najisto, zda bylo protiprávní jednání zaviněné a poukázal zde na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (nyní přestupek) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

III.

[5] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nesprávné posouzení protiprávnosti jednání, kterého se měl dopustit. Správní orgány měly za to, že došlo k porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ jednáním spočívajícím ve stání vozidla na místě platnosti uvedené dopravní značky bez dokladu o zaplacení poplatku za parkování umístěném viditelně ve vozidle. Stěžovatel tvrdí, že si je vědom, že má povinnost řídit se uvedenou dopravní značkou, ale předmětná dopravní značka podle stěžovatele povinnost umístit doklad o zaplacení viditelně ve vozidle

pokračování

nestanoví. Stejně tak uvedená povinnost neplyne z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Stěžovatel tudíž má za to, že je mu kladeno za vinu porušení neexistující právní povinnosti. Odkázal-li krajský soud v napadeném rozsudku na nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012, pak i kdyby vytýkaná povinnost (umístit doklad o zaplacení parkovacího poplatku viditelně ve vozidle) byla v tomto nařízení skutečně obsažena, dozvídá se to stěžovatel poprvé teprve z napadeného rozsudku. Nařízení č. 2/2012 současně nebylo provedeno jako důkaz ani ve správním řízení ani v řízení před soudem. Existence povinnosti umístit ve vozidle viditelně parkovací lístek tudíž nebyla prokázána a stěžovatel nemohl být uznán vinným z jejího porušení.

[7] Stěžovatel následně v kasační stížnosti namítá, že se až z napadeného rozhodnutí dozvěděl, jaké protiprávní jednání je mu bylo kladeno za vinu, ač se uvedené musí dozvědět již při zahájení správního řízení. Za řádné sdělení obvinění nelze považovat ani vzkaz obecní policie na „parkovacím lístku“ umístěném za stěrač vozidla stěžovatele. Na tomto lístku strážník obecní policie sdělil, že ve vozidle nebyl umístěn lístek o zaplacení parkovného. Stěžovatel tak namítá, že nebyl řádně seznámen s obviněním včetně odkazu na právní normu, kterou měl porušit, nebylo tudíž zachováno jeho právo na obhajobu.

[8] Součástí kasační stížnosti je taktéž velmi obsáhlá polemika s případným vyvěšením osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a nesouhlas s takovým postupem. Uvedenou argumentaci však sám stěžovatel nepovažuje za kasační námitku.

IV.

[9] Žalovaný možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel má za to, že o tom, co je mu kladeno za vinu, se dozvěděl teprve z „pravomocného rozhodnutí“. Stejnou námitku uplatnil již v žalobě a krajský soud se s ní pečlivě a věcně správně vypořádal (viz odst. 50 napadeného rozsudku).

[13] Jak již výše uvedeno, v souzené věci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahovalo odkaz na všechny právní normy, jejichž porušení mělo představovat znaky přestupku, kterého se stěžovatel jako provozovatel vozidla dopustil jednáním v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tento nedostatek napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí, jímž výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve skutkové větě změnil tak, že doplnil uvedení příslušných zákonných ustanovení, tedy doplnil, že stěžovatelovým jednáním popsáním ve skutkové větě (viz odst. [1]) „byly naplněny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona.“ Ve shodě s krajským soudem ani Nejvyšší správní soud takový postup

nepovažuje za vadný proto, že by se teprve z tohoto doplnění v napadeném rozhodnutí stěžovatel dozvěděl, co je mu kladeno za vinu.

[14] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 26 usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, vyložil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí.“ Nutno již nyní doplnit, že v souzené věci odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu byl uveden alespoň v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[15] Kasační soud také ve své judikatuře ve skutkově a právně podobných věcech vysvětlil (viz např. rozsudek ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 - 42), že příslušné pravidlo chování, za jehož porušení (ze strany řidiče) má nést stěžovatel objektivní odpovědnost jako provozovatel vozidla, je právě pravidlo vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle něj *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. V souzené věci tedy celou aplikovanou právní normu, již stěžovatel jako provozovatel vozidla porušil, tvoří § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (jež uvedl ve skutkové větě svého rozhodnutí již správním orgán prvního stupně) a dále též § 4 písm. c) a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, jež doplnil do skutkové věty žalovaný napadeným rozhodnutím. Učinil tak právě proto, aby výrok správního rozhodnutí týkající se správního deliktu, tedy v oblasti správního trestání, obstál vzhledem k judikатурním závěrům Nejvyššího správního soudu týkajícím se požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, nebo rozsudky ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 - 35, či ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, a řada dalších). Zbývá dodat, že napadené rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98).

[16] Již krajský soud přitom také správně poukázal na skutečnost, že tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil odkaz na právní normy upravující příslušné pravidlo, k jehož porušení jednáním nezjištěného řidiče došlo, nedošlo k žádné změně v totožnosti skutku Upřesnění právní normy, jež stanoví povinnost, kterou nezjištěný řidič vozidla porušil, a za niž tudíž stěžovatel jako provozovatel vozidla odpovídá, tak v souzené věci bylo nejen přípustné, ale dokonce žádoucí právě proto, aby výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím obsahoval všechny náležitosti v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a obstál i z pohledu přísných požadavků kladených judikaturou kasačního soudu na preciznost formulace výroků správních rozhodnutí ve věcech správního trestání.

pokračování

[17] Zbývá dodat, že odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, k jehož porušení stáním na místě placeného parkování bez zaplacení parkovacího poplatku zde došlo, byl obsažen ve správním spise nejen ve všech písemnostech, na něž odkázal krajský soud v napadeném rozsudku (ve výzvě k uhrazení určené částky, ve vydaném příkaze, v odůvodnění prvního rozhodnutí o přestupku ze dne 20. 7. 2015, které však žalovaný následně zrušil, v předvolání ze dne 3. 5. 2017, v protokolu o ústním jednání ze dne 24. 5. 2017 i v rozhodnutí o přestupku ze dne 16. 6. 2017), a to ve většině případů i se současným odkazem na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud tudíž nepovažuje žalovaným zvolený postup v podobě změny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v doplnění relevantních ustanovení zákona o silničním provozu tvořících porušovanou právní normu do výroku za vadný.

[18] Stěžovateli tedy bylo známo, jaké jednání je mu kladeno za vinu od počátku správního řízení, a tudíž možnost jeho obhajoby nebyla ani provedeným doplněním výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným nikterak dotčena. Po celou dobu správního řízení bylo zachováno stěžovatelovo právo na obhajobu vztahující se k případné možnosti rozporovat závěr o tom, jakého přestupku naplňovalo vytýkané jednání znaky. Jeho nynější námitku tak nemůže Nejvyšší správní soud považovat za důvodnou. Krajský soud při posouzení věci nepochybil.

[19] Stěžovatel dále namítá, že byl uznán vinným z porušení povinnosti, jejíž existence nebyla prokázána. Nejvyšší správní soud zde předesílá, že považuje za zcela dostatečné, přiléhavé a také správné úvahy krajského soudu, které ke stejné stěžovatelově námitce uplatněné již v žalobě vyjádřil v odstavcích 41. až 49. napadeného rozsudku. Tyto správné úvahy tudíž není třeba nyní znovu opakovat a Nejvyšší správní soud stěžovatele odkazuje na tam uvedené.

[20] Pro doplnění však lze poukázat na závěry, které Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce povahy právní normy vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016 - 32. Podle něj „[p]rávní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je obsažena v § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž obě části jsou spojené blanketovou normou uvedenou v § 125c odst. 1 písm. k). Sankce je pak uvedena v § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona. Uložená právní povinnost je tedy jednoznačně stanovena tak, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace (zvýraznění přidáno soudem). Poruší-li fyzická osoba jednáním jiným, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, tuto povinnost, dopustí se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.“

[21] Z právě uvedeného tak vyplývá, že stěžovateli není kladeno za vinu porušení povinnosti umístit ve vozidle viditelně parkovací lístek, jak se přesto stěžovatel snaží kasační soud přesvědčit. Stěžovatel jako provozovatel vozidla odpovídá za to, že nezjištěný řidič s vozidlem provozovaným stěžovatelem zastavil na parkovacím místě, na němž však parkování bylo zpoplatněno poplatkem, což vyplývalo z dopravní značky IP 13c. Její umístění bylo ve správním řízení nepochybně prokázáno, stěžovatel v tomto smyslu ani

žádnou námitku neuplatňoval, a tato otázka tak nebyla sporná. Povinností řidiče předmětného vozidla bylo řídit se dopravními značkami (§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu], v daném případě právě dopravní značkou IP 13c. Stěžovatel přitom již ve správním řízení opakovaně uvedl, že takovou dopravní značku sám vždy respektuje a povinnost z ní vyplývající je mu známa, rozporoval pouze skutečnost, že z ničeho nevyplývá, že její splnění má být prokázáno viditelně umístěným parkovacím lístkem ve vozidle a že právě tato povinnost je mu kladena za vinu.

[22] Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesouhlasí, že je mu za vinu kladena povinnost (umístit lístek o zaplacení parkovného ve vozidle), která nevyplývá z právního předpisu a že pokud snad vyplývá z nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012, to nebylo jako důkaz provedeno. Tudíž z porušení v něm uvedené povinnosti nemůže být stěžovatel uznán vinným.

[23] Předně kasační soud zdůrazňuje, že již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz strana 5) je zjevné (a stěžovatel to nerozporuje), že povinnost umístit parkovací lístek viditelně ve vozidle je obsažena přímo na parkovacím lístku. Tuto skutečnost následně pouze doplňuje též odkazem na nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012. Jinými slovy, pokud by nezjištěný řidič vozidla danou povinnost řádně splnil a zakoupil parkovací lístek, dozvěděl by se z něj i to, kam má tento lístek umístit, aby bylo možno ověřit splnění uložené povinnosti i v době jeho nepřítomnosti u vozidla.

[24] Stěžovatel se tedy zjevně mýlí, pokud má za to, že by snad nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012 bylo předpisem, který není povinen dodržovat, dokud není prokázán jeho obsah. Nařízení obce má povahu prováděcího (sekundárního) předpisu (obecně závazné normy), který je závazný na území uvedené obce. Již z čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky vyplývá, že orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zmocněny. Zmocnění k vydání nařízení obce (resp. její rady) zde plyne z § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a § 11 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Zbývá dodat, že podle § 12 odst. 1 obecního zřízení, *obecně závazné vyhlášky a nařízení obce (dále jen "právní předpis obce") musí být vyhlášeny, což je podmínkou platnosti právního předpisu obce. Vyhlášení se provede tak, že se právní předpis obce vyvěsí na úřední desce^{3b)} obecního úřadu po dobu 15 dnů. Dnem vyhlášení právního předpisu obce je první den jeho vyvěšení na úřední desce. Kromě toho může obec uveřejnit právní předpis obce způsobem v místě obvyklým.*

[25] Ostatně stěžovatel ani netvrdí, z čeho by snad nezávažnost nařízení obce měla vyplývat. Jak již poukázal krajský soud v napadeném rozsudku (a učinil tak výlučně pro doplnění jinak správných závěrů žalovaného), že i z čl. 2 odst. 2 písm. a) nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012 je zřejmé, že splnění povinnosti zaplatit cenu parkovného měl řidič vozidla povinnost prokázat umístěním parkovacího lístku za předním sklem vozidla; pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub (resp. na vrub provozovatele vozidla). Jak již shora uvedeno, totožnou informaci by se řidič dozvěděl, zakoupil-li by parkovací lístek v souladu s umístěnou dopravní značkou IP 13c (viz již zmíněná str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Obsah nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012 v souzené věci i proto nebylo třeba dokazovat.

pokračování

[26] V souzené věci tedy bylo povinností řidiče respektovat dopravní značku, uhradit stanovené parkovné a doklad o jeho úhradě – tedy parkovací lístek – umístit na viditelné místo ve vozidle. Ostatně i bez znalosti uvedeného nařízení města je logické, že řidič vozidla musí dát pro případ kontroly splnění povinnosti vyplývající z dopravní značky IP 13c určitým způsobem najevo. To nejsnáze učiní právě tak, jak stanoví i nařízení města. Neumístí-li však parkovací lístek svědčící o úhradě parkovného na viditelné místo, až již z jakéhokoliv důvodu, musí nést následky s tím spojené. Krajský soud i tuto otázku posoudil správně [dílčí pochybení spočívající v uvedení, že nařízení obce je obecně závaznou vyhláškou podle § 10 obecního zřízení, ačkoliv se jedná o nařízení (rady) obce vydané v přenesené působnosti obce podle § 11 odst. 1 téhož zákona, nemá s ohledem na cit. § 12 odst. 1 obecního zřízení žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku].

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává (ač takto výslovně stěžovatel kasační námitku ani neuplatňuje), že ani odkaz na nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/2012 nemusí být ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsažen, neboť jako již výše uvedeno, primárně porušovanou právní povinností je zde povinnost vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v souzené věci pak konkrétně porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky IP 13c. To bylo ve skutkové větě napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uvedeno. Nařízení města Valašské Meziříčí č. 2/12 v čl. 2 odst. 2 na základě zmocnění vyplývajícího z § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, upravuje způsob, jakým má být tato zákonná povinnost splněna (zde umístěním parkovacího lístku viditelně ve vozidle za přední sklo). Stěžovateli je tedy kladeno za vinu jednání, které je v rozporu s výše již zmíněnými ustanoveními zákona o silničním provozu, nikoliv porušení „neexistující“ právní povinnosti. Ani uvedená námitka tak není opodstatněná.

[28] Jak již výše uvedeno, neobsáhlejší část kasační stížnosti tvoří vyjádřený nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce na internetových stránkách kasačního soudu. Jelikož se nejedná o kasační námitku, Nejvyšší správní soud shledává nadbytečným se k této polemice jakkoli vyjadřovat. Postačí tak pro doplnění odkázat na to, co již ke stejným tvrzením, jež stěžovatel uplatňuje i v nynější věci, vyslovil ve své předchozí rozhodovací praxi, například v rozsudcích ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42, nebo ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, ale i v řadě dalších.

VI.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů o kasační stížnosti řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu